

16, נאנסת עלידי קלוד והופכת שבוית האהבה הלסבית העקרה, הדומה ל"חתול המרוץ את זנבו."

אם כי משך המשה מ-42 פרקי הספר משתדלת אורסולה לאבד את בתוליה, שעה שהיא מבלה בתאו של קצינים לבן-שיניים קצובות, עבודת שפתיים וחום-עיניים, ושר תה עמו (כנראה לשם שאיבת עוז) יין לבן, יין אדום ואפילו שרי בספלים חסרי חט, אין היא מצליחה בכך עד שמופיע מישל.

מישל הוא חייל יהודי-פולני, המתעתד לעלות לארץ-ישראל ולמרות שהוא מודה כי אין לי שום דבר לתת לך, לא בית, לא בתחון ולא עתיד" הוא עוד מספיק לתת לאורסולה, לפני נופלו נקוב 16 קלעי כדור רים בחוף נורמנדי, את גברות. כששומעת אורסולה ההרה ממנו (ושגמלה בינתיים מקלוד) על נפילתו, היא בלעת שתי שפרי פרת של גלולות שניה.

הדרך הקצרה, שאר גיב רות הספר הן נערות המניחות לגברים לנשקן במוניות ואחר כך שוב אינן יודעות מתי להעצר. כי הרי, אחרי הכל, הדרך ממונית לבית מלון קצרה היא.

את יתרת הזמן (המועט) מבלות הנערות בקסרקט, בו הן ממלאות תפקידים צבאיים לא ברורים. אך זוכות בהרחבה בעונשי צבאיים מקובלים כקילוף 50 ליטרה פתוח אדמה (על שיכרות), הדחת כלים (על צביעת ציפורניים באדום), שבוע מעצר מחנה (על זלזול בקציה).

אריכות אופיינית. טרסקה טורס, יהודיה צרפתייה, שהיתה כלתו החורגת של ליאון בלום, נרגעה מאז שרתה בצבא צר-פת, הסמיקה לשאת, כבעלה השני, את ה"סופר המסרטי דאמריקאי מאיר (בית אבי) לויק, ללדת לו ארבעה ילדים. אתו גם העפילה ב-1947 ארצה באניית המעפילים לא תפ-חידונו, כדי להסריט סרט על המעפילים. למרות שבסרט מילאה הגברת טורס תפקיד ראשי, לא נמשך מצצרה, כעולה בלתי חקיה, בכלא חיפה, יותר משלושה ימים, וזה הודות להתערבותה של ממשלת צרפת, שהתעלמה, באריכות צרפתייה אופיינית, מ"נסיונה הספרותי של טורס המתאר את חסות בת הנשים בחיל צרפת החופשית ככית כושת אחד גיורל (נשים בצבא צרפת - הוצאת צהר - 183 ע).

הווי

את כל האמת ורק את האמת בתל-אביב, נעצר שמעון כהן כחשוד ב"גניבה, הכריז לפני השופט: "שלא אוכה לראות את אשתי, אם גנבתי" גילה מאוחר יותר, בשעת החקירה, כי אשתו מבוגרת מןו בעשרים שנה. מכוערת עד לאימה.

ניאו ריאליזם

בתל-אביב, חול קבצן עיור שישב בפנית הרחובות אלנבי-בלפור, לשיר את יהודים רחמו רחמו התחיל להשיע פומ גיב מתוך הסרט אנה, הסביר לעוברים ושבים: "זה מכניס לי יותר כסף!"

הלכה למעשה

בניו-יורק, פוטר שחקנית בטסי פון-פריס-טנברג מצאת המשתתפים במחזה מלחמה נגד הגברים, לאחר שהשקתה את כוכב המחזה, טוני ראנדול, בסם מרדים לפני הצגת הב-כורה, גרמה לדחית הצגה לתאריך אחר.

קלקול במנגנון

בחיפה, נעצר זאב למברג, נאשם בגניבת שעון-כיס, טען כי הוא הלך לטייל לתומו, נשאל אם גם השעון הלך, השיב: "לא, ה"שעון עמד. הוא היה מקולקל!" נידון בו במקום לשבת ששה חודשים במאסר.

התחרות בלת-ההונג

בקאלאמאזו, ארצות-הברית, כאשר הובאו גינה וסלינה חקר לדגן באשמת הגדת עתידות, שם השופט ארתור בראון גביש גדול על שולחנה, הציץ בו, הכריז: "אני רואה את העתיד בבירור. אתם צפויים ל-500 דולר קנס ושלושה חודשי מאסר כל אחד!"

מחוי לתפ-יר

בתל-אביב, בצהרי יום שבת, אסף נהג מר גית נוסע, הסיעו לירושלים, סירב לרשום לו קבלה, הסביר: "איני כותב בשבת!"

מקור

על חשבון הברון

בנו השלישי והצעיר של בנו החמישי והצעיר של מייסד שושלת רוטשילד, אנשיל משה רוטשילד, לא התפרסם כראש ענף המשפחה הפריאסאי בלבד. אדמונד אבי רהם בנימין רוטשילד התפרסם גם כיהודי שהוציא מכספו על יישוב ארץ-ישראל יותר (בין 100 ל-200 מיליונים פרנקים ז.ב) מכל איש אחר בעם היהודי.

כצד הוצאו מליוני פרנקים אלה מיטיב לתאר באבי היישוב גצל קרסל, פועל מצטיין בפרסי פתח-תקוה, שהספיק לחבר עשרים ספר ומאות מאמרים היסטוריים באז נטש את הטוריה שלו.

קרסל אינו מסתפק בתיאור השקעותיו של הברון חובב האומנות, חבר האקדמיה ל-ספרות ואמנות בפאריס, שזכה בארץ לתואר הנדיב הידוע. כי מלבד השקעות ממשות (בראשונה, 30 אלף פרנקים לבראשון-לציון) ונסוגנות שלא עלו יפה (כקניית הכותל המערבי), לא חסך הברון גם את אימרות פיו. אחדות מהן:

● (לנשות האכרים) "אל תקחנה לכן משרות; עשינה כל מלאכותיכן בידיוכן ועזורה. גם לבעליכן בעבודתם!"

● (לאיכרים) "רצוני כי תחיו בשלום וברעות, הקטן לא יקנא בגדול, העני לא יקנא בעשיר... הגדול יעזור לקטן והעשיר לעני."

● (לפקידיו) "...לעבוד ולעבוד, בלי רעש, תופים ופרסום."

תרופה יקרה. יצירת אחרות של הברון: כאשר שלמו פקידיו מחירים מופרזים (בלשון פשוטה יותר: סובסידיה) תמורת ענבי זיכרים, ללא כל התחשבות ב"מחיר השק, היו אלה תשלומים על חשבון הברון.

לא היו אלה הדברים היחידים שהוקמו על חשבון הברון. חצי מיליון דונם קרקעות 50" היישובים שהוקמו בכספיו, שאיירו את זכרם לעד, בדיוק כמו שיטת המענק המיוחדת במינה בה נהג כלפי ההסתדרות הציונית.

אמר רוטשילד לחיים וייצמן: "אם זקוק אתה לכסף, בוא אלי!" אחר הספר הלבן הראשון (של פספילד, 1931) היה וייצמן זקוק לכסף, אם כי לא היה יכול לבוא לרוטשילד - הוא שכב חולה במלונגו ב"פאריס. הברון בן 86" לא התעצל, בא למט וייצמן, כשבדוד ציק על 40 אלף לירות שטרלינג. "זה", אמר, "יעזור להוריד את מידת החום שלך." (אבי היישוב - גצל קרסל - הוצאת מגן - 180 ע).

תרגום

בית אחד גדול

נשים בצבא צרפת הופיע במהדורה איטלקית אחת, בשמונה מהדורות אמרי-קאיות ו-261 יפאניות. מדוע? בגלל הקור-פורלית מצומקת הפרצוף המופיעה בו והמצחחת, דרך קבע, "כאן קסרקט, לא סאלן!" "חדאי שלא."

הרבה יותר מתקבל על הדעת, כי נשים זכה לתפוצתו הרבה בגלל היותן בוגרפיה גל יית לב (אבל באת גלויית לב) של חיילת צרפתייה, כזאת של המחברת, טרסקה טורס, ששרתה משך חמש שנים כמקשרת בין המפקדה הבריטית לשרותי המודיעין וצרפתיים בלונדון.

הדרך הכתולות. כי המשולות שבי-ברנשיות המשונות המאכלסות את הספר התרכזו דווקא בחזרה של טורס, שזכה (תך התעלמות מעובדות חיים מסויימות) בכינוי חדר הבתולות. ממנו יצאו גם שתי גבורות הספר. אחת היא קלוד, הלסבית החובבת, המושחתת והמשחיתה, שאינה פוסקת, ככל חברותיה האחרות, מלמסור "דליחות מפורטים על נסוגותיה בחדר-המשכב עם גברים ועם נשים, למרות אהבתה העזה לבעלה (אהובי היחיד היה תמיד בעלי אב. הוא כלב. הוא מרבה מדי לשחות והוא הומי, יקחה אופל!)."

הגבורה הראשית השנייה היא אורסולה, הערונת הכתולה המתנדבת לשרות בגיל

● ארבעה ענפים הרוטשילדים האחרים: הפנאפורטי, הוינאי, הנאפולי, הלונדוני.

ישיר חיפה
HAIFA CURIER
أسا حيفا

זהה את עצמך!

האלפים הנוסעים מדי יום ביומו בקו הישיר של "אגד" מתל-אביב לחיפה ומחיפה לתל-אביב יודעים את אשר הם עושים. קו ישיר זה של "אגד" הוא הקצר והמהיר ביותר לנוחיות כל חיפאי הרוצה להגיע לתל-אביב, וכמו כן לכל תל-אביבי הרוצה להגיע לחיפה (ולכל הנוסעים האחרים הרוצים לנסוע מן העיר האחת לשניה). כל נוסע נכון משת"מש בקו ישיר זה של "אגד", לכן קל והיה דך נוסע "אגד" לזהות את עצמך כתמונות הכאות. רראשון מנוסעי "אגד" שיובא למערכת, "העולם הזה", תל-אביב, רחוב גליקסון 8, ויזהה את עצמו באחת התמונות, יוענק פרס 25 ל"י במוזמן.

יום ששי, 3.12.54, שעה 13.30.

יום ראשון, 5.12.54, שעה 10.00.

הנוסע הראשון של ישיר "אגד" תל-אביב - חיפה שכא זהות את עצמו היתה נוסעת: וזכבת גזר מן-תל-אביב (מימין), עקרת בית ואם לשני ילדים, שנמסעה ב-28 לנובמבר, כמנהגה מדי כמה ימים, לבקר את הוריה בחיפה. הנוסעת גזר נוסעת-תמיד בישיר של "אגד" היא פשוט אוהבת-לנסוע באוטובוס "אגד" והיא גם יודעת את הסיבה: "באוטובוס", אומרת היא, "יותר נוח!"

עובדי אגד והעולם הזה אינם יכולים להשתתף במוהית.